

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: T. S., bytem P., proti žalovanému: Náčelník Generálního štábu Armády České republiky, Praha 6, Vítězné nám. 5, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 23.8.2012 č.j. 319-3/2012-1416, t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 21.5.2012 č.j. 5-18/2012-2802/OsŠ a zároveň toto rozhodnutí potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla zamítnuta jako nedůvodná žalobcova žádost o obnovu řízení ve věci propuštění ze služebního poměru. V původním řízení probíhajícím v roce 2010 byl žalobce propuštěn ze služebního poměru vojáka z povolání podle § 19 odst. 1 písm. m) zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), podle něhož voják musí být propuštěn ze služebního poměru, pokud *podporuje, propaguje nebo sympatizuje s hnutím, které prokazatelně směřuje k potlačování práv a svobod člověka nebo hlásá národnostní, náboženskou anebo rasovou zášť nebo zášť vůči jiné skupině osob.*

Žalobce v podané žalobě nejprve rekapituluje průběh předcházejících správních řízení. Uvádí, že v řízení o propuštění ze služebního poměru bylo základním podkladem pro rozhodnutí šetření orgánů Vojenské policie, z něhož měla vyplývat žalobcova účast žalobce na akcích pořádaných příslušníky pravicové extremistické scény. Vojenská policie vycházela podle žalobce z podkladů Policie České republiky, která přítomnost žalobce na jednotlivých

akcích evidovala. Žalobce až po skončení řízení o propuštění ze služebního poměru obdržel sdělení Policejního prezidia, resp. policejního prezidenta ze dne 1.2.2012, které podle žalobce potvrzuje, že Policie České republiky nezpracovává žádné žalobcovy údaje v souvislosti s extremistickými akcemi. Seznam akcí navštívených žalobcem, který poskytla Vojenská policie, je tak podle žalobce nepravdivý. Žalobce dospěl k závěru, že zásadní a v podstatě jediný důkaz, který odůvodnil jeho propuštění, je nepravdivý, protože nepodporoval, nepropagoval ani nesympatizoval s hnutím, které prokazatelně směřuje k potlačování práv a svobod člověka nebo hlásá národnostní, náboženskou anebo rasovou zášť nebo zášť vůči jiné skupině osob. Jeho propuštění ze služebního poměru je tak neoprávněné. Žalobce však na nepravdivost zásadního důkazu mohl poukázat až po skončení řízení o propuštění ze služebního poměru, neboť sdělení Policejního prezidia obdržel až po skončení tohoto řízení. Žalobce má za to, že pokud by policie jeho osobní údaje zpracovávala ve spojení s extremistickými akcemi, byly by mu ve sdělení policejního prezidenta poskytnuty. Jelikož se tak nestalo, dovozuje, že seznam jím navštívených akcí předložený Vojenskou policií je nepravdivý. Pro úplnost dodává, že nikdy nebyl v souvislosti s žádnou z uvedených extremistických akcí odsouzen, potrestán za přestupek ani jakkoli vyšetřován Policií České republiky.

Žádost o obnovu řízení byla prvostupňovým rozhodnutím zamítnuta proto, že neobsahuje žádné dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které by existovaly v době původního řízení a byly by účastníku řízení ku prospěchu, anebo by se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Žádost o obnovu řízení týkajícího se propuštění ze služebního poměru žalobce podal s odůvodněním, že až dne 17.2.2012 z vyjádření policejního prezidenta zjistil, že seznam akcí navštívených jeho osobou, který předala Vojenská policie příslušnému služebnímu orgánu a který měl být zásadním podkladem pro rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, je nepravdivý.

Rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti zamítnutí žádosti o obnovu řízení o propuštění ze služebního poměru, připomíná, že žalobce se dovolává obnovy řízení s tvrzením, že důkazy provedené v původním řízení jsou nepravdivé. S tímto závěrem žalovaný nesouhlasí a naopak se ztotožňuje se závěry správního orgánu prvního stupně. Konkrétně uvádí, že předmětný seznam akcí extremistických hnutí, na nichž měl být žalobce přítomen, poskytnutý Vojenskou policií, nebyl jediným důkazem v řízení o propuštění ze služebního poměru. Tento seznam pak obsahuje pouze informace operativního charakteru, které samy o sobě nemohou být podkladem pro zahájení trestního či přestupkového řízení, mohou však být svou povahou podkladem pro řízení o propuštění ze služebního poměru. Nepravdivost informací zaslaných Vojenskou policií na základě podkladů získaných od Policie České republiky však nelze dovozovat ze sdělení policejního prezidenta jen proto, že v něm nejsou uvedeny. Zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o Policii České republiky“), totiž umožňuje ve vymezených případech odepřít sdělení, aniž se skutečnost o vedení těchto údajů žadateli sdělí. Předmětné sdělení policejního prezidenta určené odvolateli, resp. žalobci jako subjektu údajů je v této souvislosti irelevantní a nelze z něj dovozovat, že uvedené informace o účasti odvolatele, resp. žalobce na výše zmíněných akcích jsou nepravdivé a účelově vytvořeny. Žádost o obnovu řízení tak i podle žalovaného neobsahuje žádné nové, dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, ani se neukázalo, že by provedené důkazy byly nepravdivými.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nejprve zrekapituloval průběh předchozích správních řízení. Uvedl, že Policie České republiky při sdělování osobních údajů postupuje podle zákona o Policii České republiky. Přípis policejního prezidenta obsahuje pouze

informace o osobních údajích vedených v informačním systému Policie České republiky a naopak neobsahuje informace z operačních evidencí. Tyto informace by totiž žalobci ostatně nebyly ani sděleny. Žalovaný odkazuje na ust. § 83 odst. 5 zákona o Policii České republiky, jež ve vymezených případech umožňuje jejich sdělení odepřít, aniž se skutečnost o vedení těchto údajů sdělí. Z tohoto důvodu nelze ze sdělení policejního prezidenta nijak dovozovat, že informace předané žalovanému Vojenskou policií jsou nepravdivé a účelově vytvořené. Závěrem žalovaný uvádí, že neposkytnutí předmětných informací žalobci je výhradní věcí Policie České republiky. Žalobcovo tvrzení, že při neposkytnutí údajů jeho osobě by Policie České republiky je neposkytla ani Vojenské policii, je podle vyjádření žalovaného pouze žalobcovou domněnkou, která neodpovídá skutečnosti. Pravdivost poskytnutých informací byla podle tohoto vyjádření ověřována v rámci podání vysvětlení u Vojenské policie a při ústním jednání v rámci správního řízení a samotný seznam tedy nebyl rozhodujícím důkazem pro prouštění ze služebního poměru. Tím se stal až po konfrontaci s vyjádřením žalobce, který svou účast u většiny uváděných akcí výslovně nevyloučil. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce polemizuje se závěry žalovaného, že neposkytnutí informací o osobních údajích žalobci z důvodu ohrožení plnění úkolů policie nemá souvislost s odmítnutím poskytnout tyto informace Vojenské policii (§ 78 odst. 2 zákona o Policii České republiky). Uvádí, že přítomnost tohoto důvodu (ohrožení plnění úkolů policie) by musela vést k neposkytnutí údajů jak žalobci, tak Vojenské policii. Tím se podle žalobce jednoznačně potvrzuje, že Policie České republiky nemohla poskytnout Vojenské policii seznam o jeho účasti na akcích extremistů. Žalobce uvádí, že ve správním řízení vždy jednoznačně tvrdil, že se žádné z akcí extremistů nezúčastnil, a že tvrzení, že nikdy nebyl trestán či vyšetřován v souvislosti s extremistickými akcemi, dosvědčuje, že policie nemůže žádné informace o jeho účasti evidovat. Závěrem žalobce poukazuje na to, že žalovaný nikdy v řízení nepředložil seznam akcí, na nichž se měl žalobce vyskytovat.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť s tímto postupem oba účastníci řízení souhlasili (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále „s.ř.s.“). Napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Při rozhodování vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při svém rozhodování se v souladu s § 65 odst. 1 s.ř.s. zabýval pouze zákonností napadeného rozhodnutí vydaného v řízení o žádosti o obnovu řízení. Jestliže žalobce ve svém závěrečném žalobním návrhu požaduje i zrušení rozhodnutí vydaných dne 13.9.2010 a dne 15.10.2010 ve správním řízení o propuštění ze služebního poměru, pak je nezbytné poukázat na to, že uvedená rozhodnutí nejsou předmětem tohoto přezkumného soudního řízení.

Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „*správní řád*“), stanoví pro obnovu pravomocně skončeného řízení v § 100 odst. 1 dvě podmínky, jež musí být splněny současně pro obnovu správního řízení, jednak jde o situaci, kdy se – mimo jiné – ukáže, že v původním řízení provedené důkazy jsou nepravdivé (písm. a/ in fine), jednak takováto skutečnost nebo důkaz může odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Žalobce svou argumentaci soustředil k prokázání, že důkazy použité v původním správním řízení jsou nepravdivé, a z toho poté dovozuje i odlišné řešení otázky, o níž bylo v řízení rozhodováno.

Z tohoto pohledu je jedinou spornou otázkou mezi účastníky soudního řízení otázka, zda sdělení policejního prezidenta, které předložil ve správním řízení žalobce, prokazuje, že

důkaz použitý v původním řízení (informace Vojenské policie o akcích extremistických hnutí, jichž se měl žalobce zúčastnit) je nepravdivý. Žalobce v žalobě tvrdí, že sdělení policejního prezidenta, které neobsahuje informace o účasti žalobce na uvedených akcích, jasně ukazuje, že Policie České republiky takové informace vůbec nemá, tedy je nemohla předat Vojenské policii. Policií vytvořený seznam tak nemůže být pravdivý, jedná se o účelově vytvořený dokument. Žalovaný s touto tezí nesouhlasí a domnívá se, že ze sdělení policejního prezidenta nelze na nepravdivost informací Vojenské policie vůbec usuzovat.

Ve sdělení policejního prezidenta ze dne 1.2.2012 se uvádí, že osobní údaje žalobce jsou *zpracovávány v informačním systému, jehož účelem je zajištění výkonu spisové služby, dokumentování trestního, přestupkového a správního řízení na útvech Policie České republiky*. Tyto osobní údaje jsou zpracovávány v souvislosti s několika přestupky podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Dále sdělení uvádí, že při zpracovávání osobních údajů v souvislosti s předcházením, vyhledáváním, odhalováním trestné činnosti a stíháním trestných činů a zajišťováním bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti se Policie České republiky řídí ustanovením § 85 a násl. zákona o Policii České republiky.

Podle § 83 odst. 1 zákona o Policii České republiky *Policejní prezidium na písemnou žádost sdělí žadateli bezplatně osobní údaje vztahující se k jeho osobě ...* . Podle odst. 4 téhož ustanovení *Policejní prezidium na písemnou žádost podle odstavců 1 a 2 nevyhoví, popřípadě vyhoví pouze částečně, pokud by sdělením došlo k ohrožení – mimo jiné – plnění úkolu podle § 85 ...* . Podle odst. 5 cit. ustanovení *o vyřízení žádosti policie žadatele písemně informuje ... Pokud by vyhověním žádosti nebo sdělením o nevyhověním žádosti došlo k ohrožení plnění úkolu podle § 85, policie žadatele písemně vyrozumí o tom, že nezpracovává žádné osobní údaje vztahující se k jeho osobě.*

Podle § 85 v odst. 1 zákona o Policii České republiky *Policejní prezidium může při plnění svých úkolů (a) zpracovávat nepřesné nebo neověřené osobní údaje; pokud je to možné, policie osobní údaje takto označí, (b) zpracovávat osobní údaje i k jinému účelu, než ke kterému byly shromážděny, (c) shromažďovat osobní údaje otevřeně i utajeným způsobem nebo pod záminkou jiného účelu anebo jiné činnosti, (d) sdružovat osobní údaje, které byly získány k rozdílným účelům, a to za účelem předcházení, vyhledávání, odhalování trestné činnosti a stíhání trestných činů, zajištění vnitřního pořádku a bezpečnosti včetně pátrání po osobách a věcech a zajištění bezpečnosti České republiky*. Podle odstavce 2 cit. ustanovení *policie zpracovává osobní údaje podle odstavce 1 odděleně od osobních údajů zpracovávaných při plnění jiných úkolů policie.*

Pokud tedy osoba požádá o sdělení svých osobních údajů, Policie České republiky jí je sdělí podle již cit. § 83 odst. 1 zákona o Policii České republiky. Avšak pokud policie o žadateli shromáždila informace, jejichž sdělením by ohrozila plnění svých úkolů ve smyslu § 85 cit. zákona, vyrozumí žadatele o tom, že o něm žádné informace nezpracovává. Stejně se postupuje i v případě, že by i sdělení, že se žádosti nevyhovuje, mohlo ohrozit plnění úkolů policie (§ 83 odst. 5 věta třetí zákona o Policii České republiky). Z toho je zřejmé, že sdělení policejního prezidenta, že policie o žadateli nezpracovává žádné osobní údaje, může znamenat jak to, že policie údaje nezpracovává, tak i to, že údaje sice zpracovává, ale má zákonný důvod o tom žadatele neinformovat. Lze proto souhlasit se závěrem žalovaného, že ze sdělení policejního prezidenta nelze dovodit, že seznam akcí extremistických hnutí, jichž se měl

žalobce zúčastnit, poskytnutý v řízení o propuštění ze služebního poměru Vojenskou policií je nepravdivý. Námitka žalobce, který tvrdí opak, není důvodná.

Pro úplnost je třeba zdůraznit, že není úkolem soudu v probíhajícím řízení zkoumat, zda policie žádosti žalobce o poskytnutí informací vyhověla (zda jeho osobní údaje skutečně neeviduje) či jí nevyhověla a tuto informaci žalobci nesdělila; to totiž není předmětem probíhajícího řízení. Soud pouze posoudil, zda obsah sdělení policejního prezidenta ze dne 1.2.2012 dokládá, že důkaz užitý v řízení o propuštění ze služebního poměru byl nepravdivý.

Žalobce v žalobě namítá, že pokud policie odmítla z důvodu ohrožení plnění úkolů policie sdělit informace o zpracovávání osobních údajů jemu, měla stejně přistoupit k žádosti Vojenské policie podle § 78 odst. 2 zákona o Policii České republiky. S touto námitkou nelze souhlasit.

Zákon o Policii České republiky totiž upravuje dva odlišné právní instituty – jednak informování o osobních údajích (§ 83 cit. zákona), jednak předávání nebo zpřístupňování osobních údajů (zejm. § 80 cit. zákona).

Pokud jde o prvý zmíněný institut, slouží pouze osobám, k nimž se osobní údaje vztahují; poskytuje jim přehled o tom, v jaké souvislosti o nich policie zpracovává jejich osobní údaje. Omezení tohoto institutu, jak o nich bylo pojednáno výše, vycházejí z toho, že těžištěm činnosti Policie České republiky při plnění jejích úkolů (předcházení, vyhledávání, odhalování a stíhání trestných činů) je zejména shromažďování informací. Ty se z podstaty věci dotýkají lidí a obsahují tak i jejich osobní údaje. Pro úspěšné plnění těchto úkolů je však nezbytné, aby policie mohla s těmito informacemi nakládat bez vědomí osob, jichž se týkají. Je jen těžko představitelné, že by mohlo být úspěšně dokončeno vyšetřování určité trestné činnosti, kdyby osoba podezřelá z této činnosti mohla policii žádat o sdělení, zda o ní policie shromažďuje osobní údaje a v jaké souvislosti podle § 83 zákona o Policii České republiky a této žádosti by muselo být vyhověno. Z těchto předpokladů tedy pramení výše zmíněná omezení práva na poskytnutí informací o osobních údajích podle § 83 cit. zákona.

Oproti tomu předávání a zpřístupňování osobních údajů ve smyslu § 80 zákona o Policii České republiky upravuje ve své podstatě poskytování těchto údajů subjektům odlišným od policie, které údaje využívají (za dodržování zákonných podmínek) při své činnosti (§ 80 odst. 1 písm. a/). Tímto způsobem policie poskytla informace o žalobci Vojenské policii. Lze přisvědčit tvrzení, že policie mohla z důvodu ohrožení plnění úkolů policie odmítnout jejich poskytnutí podle § 78 odst. 2 zákona o Policii České republiky, avšak existence tohoto ohrožení musí být vždy posuzována ve vztahu k subjektu, jemuž jsou informace poskytovány. Nelze tedy paušálně říci, že neposkytnutí informace žalobci v režimu § 83 cit. zákona nutně znamená i nepředání informace Vojenské policii v režimu citovaného § 80 zákona o Policii České republiky. Námitka žalobce tak není důvodná. V této souvislosti je třeba opět upozornit, že v probíhajícím řízení nemůže nijak hodnotit, zda policie žádosti Vojenské policie o předání informací měla či neměla vyhovět.

Žalobce rovněž namítal, že mu žalovaný v řízení nikdy neukázal sdělení policie (jí předaný seznam akcí), které vyústilo ve zpracování seznamu akcí, jichž se měl účastnit žalobce, Vojenskou policií, jenž pak sloužil jako podklad pro řízení o propuštění ze služebního poměru. Pokud tím žalobce míří na to, že policie žádné informace Vojenské policii nepředala, není takový závěr odůvodněný. V řízení o propuštění ze služebního poměru se

postupuje podle správního řádu (§ 144 zákona o vojácích z povolání), pro řízení se tedy vede správní spis, do něhož se zakládají písemnosti vztahující se k řízení (§ 17 odst. 1 správního řádu). Z tohoto důvodu je ve spise zařazeno sdělení Vojenské policie ze dne 13.9.2010 č. j. 338/5-33/2009-4215, které obsahuje výpis akcí extremistických skupin, kterých se žalobce účastnil. Žalobce měl v řízení možnost do spisu nahlédnout a s touto listinou se seznámit. Námitka, aby ve spise bylo založeno i sdělení policie adresované Vojenské policii, není důvodná, neboť taková listina by již měla k probíhajícímu správnímu řízení vztah pouze zprostředkovaný; správní orgány z takového sdělení také v řízení nijak nevycházely, nebylo jim zřejmě ani známo. Tato skutečnost však nesvědčí ničeho o tom, že by Vojenská policie vytvořila „seznam akcí“ sama, za účelem propuštění žalobce ze služebního poměru.

Pro úplnost lze dodat, že ani skutečnost, že žalobce nebyl v souvislosti s akcemi extremistických skupin nikdy trestně stíhán nebo řešen v přestupkovém řízení, nesvědčí o nepravdivosti důkazu, sdělení Vojenské policie. Lze souhlasit se žalovaným, že pro účely trestního či přestupkového řízení může být účast žalobce na určitých shromážděních zcela irelevantní, avšak pro naplnění důvodu propuštění ze služebního poměru ve smyslu § 19 odst. 1 písm. a) zákona o vojácích z povolání může být dostačující. Výkon služby vojáka z povolání s sebou totiž nese jistá omezení základních práv vojáků oproti jiným osobám (srov. čl. 44 Listiny základních práv a svobod, § 44 až 47 zákona o vojácích z povolání), dopady jejich porušení se pak mohou projevit právě v otázkách služebního poměru.

Ze všech shora uvedených důvodů Městský soud v Praze shledal, že žalobce v řízení o povolení obnovy řízení nepředložil důkaz, který by ve smyslu ust. § 100 odst. 1 správního řádu naplňoval důvody pro povolení obnovy správního řízení. Námitky žalobce tak nejsou důvodné. Žaloba byla proto podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

Při rozhodování o náhradě nákladů řízení soud vycházel z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má ve věci úspěšný účastník řízení právo na náhradu svých nákladů proti účastníkovi ve věci neúspěšnému. Jelikož žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady, které by převyšovaly náklady jeho běžné úřední činnosti, soud mu právo na jejich náhradu nepřiznal. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj

jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. ledna 2014

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu